

Za tři dny přiběhla stará Klazarka podívat se na Kájíčka a přivítat ho na svět. „Pámbu požehnej,“ řekla a označila ho třemi křížky. „Nic si z toho nedělej, Mařenko, že ten drobeček nemá tátu. Ty jsi mladá a šikovná, ty ho dobře vychováš.“

Marie slyší v jejích slovech upřímnost. Přece někdo má pochopení pro její kříž, přece někdo ji neodsuzuje a dodává odvalu. A teta Klazarka pokračovala: „Tvé neštěstí není neštěstím, Mařenko, takovej krásnej drobeček, podívej se, co se stalo v těch Lidicích. To je strašná hrůza – to je pravé neštěstí,“ zachvěla se a z očí jí vyletěly proudy slzí.

„Co se tam stalo, teta, já nic nevím...“, diví se Marie. Otec i matka se na Klazarku varovně podívali, avšak ten pohled zachytila jen Marie.

„Co se tam stalo, teta, prosím vás...“, naléhá Marie a na čele jí vyrazily krůpěje potu.

„Vy to opravdu nevíte? Hlásili to přece v rádiu. Němci zastřelili všechny muže z vesnice, od mladých chlapců až po starce, ženám vzali děti a někam je odvezli, ženy také, ves rozbořili a zapálili. Byla to prej vesnice stejně velká jako naše, možná ještě větší. I kněze zastřelili, nechtěl prý odejít od svých farníků.“

„Všechny mužské,“ vyrazila Marie zděšeně z bílých rtů. Světnice se s ní zatočila, v mžiku si představila stovky mužských mrtvých těl. Vzala raneček s děckem, tiskla ho k sobě, jako by ho chtěla uchránit před neštěstím, slzy jí kanuly na bílé kraječky, celá se chvěla.

„A proč teda? Proč je zabili?“

„Prej pro nic, holka, mysleli si, že někdo odtamtud zabil Heydricha.“

Matka i otec seděli se sklopenými hlavami a mlčeli. Věděli o všem, ale chránili rodičku před tou strašnou zvěstí, nechtěli jí přitěžovat v její zlé chvíli. Snad právě v ten den,

v tu chvíli, kdy se rodil malý Kája, zabíjeli muže, trhali děti od matek, ničili ves -

Marie tiskla k sobě novorozeně a v duchu si říkala - nikomu, nikomu na světě neřeknu, či jsi dítě, přísahám při všem, co je mi drahé, že se to nikdo nesmí dozvědět, dokud se Karel nevrátí. Ono bude muset všechny lidické děti i jejich rodiče pomstít, ono musí strašně nenávidět fašisty, stejně jako já.

Podívala se na rodiče. Seděli stále se skloněnými hlavami, stejně jako Klazarka, jako by drželi minuty ticha za mrtvé. Jen moucha masařka lítala po kuchyni sem a tam, zlostně bzučela a narážela na předměty. Starý Šmíd mlčky vstal, vzal plácačku a honil ji po nízkém stropě.

„No, já už musím jít, tak sbohem,“ přerušila Klazarka ticho a zdvihla se k odchodu.

„Sbohem,“ odpověděla tiše troje ústa.